

DUMITRU HURUBĂ

INFIDELIA

LIMES

2019

46. **SCUZAȚI CĂ NE-AM CUNOSCUȚ...** (proze), Editura Limes, 2017;
47. **A.D.P., Agenția Dușilor cu Pluta** (roman), Editura Limes, 2017;
48. **SCHEPSIS** (Poeme și Catrene), Editura limes, 2017;
49. **(Im...)POSBILA RUPTURĂ, eseu de critică literară**, Editura Limes, 2018;
50. **!3 MICROBIOGRAFII SENTIMENTALE**, Editura Limes, 2018.
51. **NORYNA**, roman de capră și sfadă, Editura Limes, 2018.
52. **MAI ALTFEL DESPRE VERONICA MICLE**, Editura Limes, 2019.
53. **INFIDELIA**, roman, Editura Limes, 2019

VOLUME COLECTIVE. În:

- CINE AI FOST DUMNEATA, DOMNULE VALENTIN SILVESTRU?** (Editura Timpul, Reșița, 1997);
- ANTOLOGIA COPILĂRIEI** (Editura Emia, Deva, 1998);
- ANTOLOGIA „UMORUL REFORMEI, REFORMA UMORULUI”** (Editura Hiparion, Cluj-Napoca, 2001);
- ȚIGANIADA, NOI PUNCTE DE VEDERE** (în colab. cu: Doina Bălțat și Călina Gherga Ciochină), Editura Eubeea, 2008;
- O ANTOLOGIE DE UMOR ROMÂNESC**, (în colab. cu Doina Bălțat), Editura Eubeea, 2008;
- ANTOLOGII PUBLICATE PE PLAN JUDEȚEAN** (proză, teatru și versuri);

REFERINȚE CRITICE în revistele: **România literară** (București), **Vatra** (Tg.-Mureș), **Orient latin** (Timișoara), **Tribuna** (Cluj-Napoca), **Ardealul literar** (Deva), **Orient latin** (Timișoara), **Arhipelag** (Deva), **Provincia corvina** (Hunedoara), **Transilvania** (Sibiu), **Agero** (Germania), **Discobolul** (Alba Iulia) ș.a.

CUPRINS

unu.....	5
doi.....	18
trei.....	24
patru.....	42
cinci.....	54
șase.....	66
șapte.....	81
opt.....	94
nouă.....	103
zece.....	121
unsprezece.....	136
doisprezece.....	149
treisprezece.....	170
patrusprezece.....	182
cincisprezece.....	189
șaisprezece.....	201
șaptesprezece.....	208
optsprezece.....	215
nouăsprezece.....	216
Referințe critice.....	217
Fisă biobibliografică DUMITRU HURUBĂ.....	224

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HURUBĂ, DUMITRU****Infidelia** / Dumitru Hurubă. - Florești : Limes, 2019
ISBN 978-606-799-274-8

821.135.1

© Copyright Dumitru Hurubă

© Copyright Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești, jud. Cluj

Tel.: 0264-544109; 0723-194022

e-mail: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

unu

Bună dimineața!

Sunt Iorgu Vasilade, economist principal la **Fabrica de Cuțite cu Lame Rotative** (FCLR) din localitatea noastră cu pretenție secretă de municipiu. Fabrica nu este consecința unui accident economico-social, sau capriciul unui idiot, cum s-a spus, ci materializarea unei investiții făcute de un investitor român cu nume străin ca să evite implicarea instituțiilor noastre de forță. Iar ca lucrurile să fie limpezi, investitorul a organizat cu mare tam-tam o conferință de presă la care au participat directorii de la „*Informația la zi*”, cu apariție trimestrială și „*Știri la oră fixă*”, gazeta de perete a Primăriei. În sinteză, din conferință jurnaliștii au lansat spre cititori amănuntul că fondurile, numite și „*mană cerească*” s-au materializat în **Fabrica noastră**, ca secție de producție a Firmei mixte „SMACK-SMACK”, având sediul central în zona temperat-continentală a insulei Galapagos. Conferința ținându-se în limba engleză, fiecare jurnalist a tradus cum l-a dus capul și noroc a fost că textele au fost verificate și readaptate, fiindcă altfel se înțelegea, din câteva traduse, că era vorba, de fapt, despre o fabrică de armament nuclear necesar într-un război intergalactic.

Clar? Clar!

În context și ca fapt divers de senzație, autoritățile au descoperit la marginea localității un cetățean care păzea o foaie de tablă inoxidabilă prinsă pe verticală de doi țăruiși înfipti în pământ...

– Domnule, matale ce faci aici? se interesaseră oamenii legii...

– Păi, am înțeles din ziar că avem o fabrică de *muşce* chestii nucleare și mi-am făcut un scut antirachetă...

Oamenii legii și-au făcut rapid cruce, au părăsit zona în timp ce careva zicea cu îngrijorare:

– Măcar să fim atenți, poate se mai iau și alții după asta și ne trezim naibii cu vreo demonstrație antiguvernamentală, de se-aude până la Bruxelles...

Așadar, ne aflăm tocmai în 6 august 2018, zi de luni, prima zi de concediu – uraaa, nu? Concediu! Da și nu, fiindcă lucrurile sunt ceva mai complicate în cazul colectivului nostru...

Ah, concediu – Eden pe termen redus, pregătiri, plecări entuziaste și întoarceri triste și, mai ales, cu buzunare prin care „șuieră, șuieră vântul”, ca să ne amintim și de un poem baconskyan... Prin consens, noi, colectivul secției „**Produce finite**”, am hotărât, având și acordul conducerii Fabricii, să devenim creștini ortodocși sinceri și smeriți, respectiv să credem în sârbătoarea *Schimbarea la față*. În acest sens, am convenit să petrecem împreună câteva ore în înțelegere, evlavie și preafericire, realitate în care nu crede nimeni având în vedere structura psihică a tuturor celor care alcătuim acest minunat colectiv destoinic, dacă e să avem în vedere calificativul acordat după fabricarea primei tranșe de produse finite..

Gândire și logică emoționante, nu? Așa ne convine să credem... Este cât se poate de evident că nici cei mai îndârjiți optimiști dintre noi nu cred că se va întâmpla o așa minune, însă datoria noastră de patrioți, buni angajați și loiali directivelor UE, cum ne-a precizat caracterizându-ne directorul adjunct Cotruțiu, este să probăm...

O vom face și pe asta, astăzi! În consecință, am convenit ca, dacă tot ne întâlnim la un „pahar de vorbă” cu gust de coniac autohton cu gust discret de alcool sanitar, să dăm formă

oficială chestiunii concediului, respectiv să stabilim în unanimitate stațiunea în care să petrecem cele douăsprezece zile de evadare din calvarul unui colectiv, cum se cam zbârlise un coleg. Era o formalitate, iar adjunctul Cotruțiu și-a asumat sarcina întocmirii listei cu angajați și numărul de persoane, respectiv câți membri din familia fiecăruia participau: soți/soții, logodnice, amante etc., în care etc. intrau, prin convenție tacită și: divorțații, abandonții de familii, văduvele veterane, iubitele neconsolate, familii reîntregite și așa mai departe, de fapt, în sinteză, cam tot ce cuprinde Regulamentul nostru de Ordine Interioară Unicat(ROIU). Fiindcă, așa am convenit să nu existe nici un fel de restricții, sau discriminări... În sensul ratificării ultimelor decizii și hotărâri, astăzi, urmează să ne întâlnim aici, în **Biroul** în care ne distrugem conștiințioși sănătatea pentru a arăta lumii cât de pricepuți și nemuritori suntem la fabricarea cuțitelor cu lame rotative, știind cu toții, inclusiv beneficiarii, că asemenea cuțite nu pot fi folosite decât ca exponate într-un muzeu suprealist ultrasecret, integrat în circuitul futurismului evoluat al secolului douăzeci și unu, cel puțin în prima lui jumătate. Așa da, mai merge, am hotărât noi continuând să producem și să furnizăm ciudatul nostru produs pe bază de contracte riguros întocmite, avizate de semnături de semianalfabeți recunoscuți și apreciați, cu amenințări cumplite în caz de reziliere unilaterală și să avem tot mai multe solicitări și comenzi ferme.

Absurd? Nici pomeneală! Dimpotrivă, ni s-a comunicat, cu amănunte și termene, cu subiect și predicat, cum spun unii politicieni fără să aibă habar de gramatica limbii române, că o firmă cu siglă misterioasă a comandat seturi întregi de cuțite care urmează să fie folosite de către oamenii-roboti, care vor funcționa exclusiv pe bază de senzori, telecomandă cu laser în perspectiva zborurilor interplanetare. Acestea sunt amănunte tehnico-tactice apărute într-un cotidian central de mare tiraj, retras în câteva minute de pe piață pe motiv că ar fi conținut

câteva informații eronate despre o fabrică de cuțite care e încă în stare de proiect. Chestie deontologică și de uriaș secret economic pe care noi nu o pricepem și nici nu ne interesează. A aflat, desigur, și conducerea firmei noastre și ne-a comunicat scurt: aveți grijă ce și cui spuneți orice despre Firma SMACK-SMACK, fiindcă produsele noastre au caracter secret și sunt în curs de omologare.

Way!

– Cuțitele, amărâtele astea de cuțite? s-a mirat careva.

– Da, domnilor, să aveți grijă!...

Aha! Și deci! Astfel că, după ce mi-au trecut toate astea prin minte, pentru prima dată în viața mea de angajat am ajuns la serviciu înaintea tuturor, așa că neputând să cred în această minune, am sunat acasă:

– Alo, Persilia?

– Da, mă, da, eu! Cin'să răspundă la telefonul ăsta, zăbăucule?

Așa glumim noi luna...

– Auzi, iubito, în ultima vreme eu am avut un comportament normal?

– Relativ... Ești la psihiatrie?

– Încă nu... Sunt la birou – punem de-o operativă...

– Și, care-i problema? Puneți-o, și lasă-mă să dorm! Sau vrei cumva să te cred că nu ești la o cafea cu... șleampăta?

Dormea, zăpăcita, că venise soacră-mea la noi și bârfiră toată noaptea viii și morții de pe strada noastră – bine că nu locuim pe bulevard! Și ce evidență clară! Nu mă așteptam, așa că, într-un moment de entuziasm ciudat, le-am stimat, fiindcă eu n-aș fi fost în stare să depozitez în memorie un asemenea volum de informații despre vii, morți, căsătoriți, divorțați, cine cu cine se mai destrăbălează în relații extraconjugale plus anexe...

Dar mai bine n-o sunam!... În orice caz, lipsă de respect și tact în relația noastră interfamilială. Mă rog... Dar i-am replicat:

– Bine, îngerașule, dormi în pace!

Dar în imaginație mi-a apărut imediat un mormânt... Mi-am făcut repede cruce... Mă tâmpisem cumva? Cum să-mi fi trecut prin fața ochilor o asemenea imagine în legătură cu femeia pe care am iubit-o atât de mult, încât simțeam durere fizică dacă nu reușeam s-o văd în fiecare zi. După căsătorie a început să fie mai altfel, odată chiar zicându-mi:

– Mare noroc ai că avem copilul, altfel...

Da, știu: sunt o fire sensibilă și pot lesne avea câte-un moment de sentimentalism stupid...

Așadar, ajuns la serviciu, m-am așezat comod pe scaunul meu din spatele biroului, scaun ergonomic, modern și dat pe spătarul înalt cu praf de ațipit... Mă afluam într-una din acele zile când toate simțurile mele participau victorioase la eliberarea de sub jugul unui Destin cu apucături despotice. Trăiam cu voluptate sentimentul că scăpasem de tiranie, fiindcă Divinitatea, milostivă și înțeleaptă, după cum încerca să ne convingă Sfânta Scriptură, îi schimbase locul de muncă pentru incompetență sau săvârșirea de abateri pe linie profesională, ceea ce era, în orice caz jenant pentru un Destin care, cel puțin în ultima vreme, ajunsese să-mi dicteze până și cum trebuia să duc lingura la gură, de parcă ar fi fost sub blestemul vreunei directive... Nu era, sunt convins, lesne de suportat nici de către el să aibă de-a face cu un personaj venit pe lume fără prezența celor trei ursitoare clasice, care să clarifice cât de cât situația de perspectivă. Mi-am imaginat cum, în așteptarea celor trei – *Ursitoarea, Soarta și Moartea* care, credeam eu, își declinaseră cu perfidie răspunderea – o voce gravă și autoritară i-a poruncit Destinului meu:

– Fiule, vezi mogâldeța aia?

De mine era vorba...

– Da, Doamne, o văd, se pare că a răspuns Destinul cu spaimă.

– Ocupă-te, fără să comentezi, ca de obicei...

– Am înțeles, Doamne! Dar fără ursitori, fără instrucțiuni de folosire, un prospect ceva...?

– Mai târziu, se va întruni comisia și vei avea tot ce trebuie...

– Okei! Numai că am mai pățit și cu...

– Comentezi? s-a supărat Luminăția sa.

– Nu, iertare!

Adevărul e că respectiva comisie nu cred să fi avut vreodată cvorum, fiindcă Destinul în al cărui proprietate intrasem, ori a profitat de situație și a intervenit în viața mea după bunul lui plac, ori, urmând instrucțiunile de ordin general de pe vreun pliant vechi, se orienta după cum îi dictau reflecțiile de moment. În această ordine de idei, el s-a comportat având apucături de dictator, dominat el însuși de un cult al personalității copiat în toate detaliile după modelul georgianului I. V. Stalin. Cel puțin așa aveam eu impresia după ce aflasem câte ceva din biografia georgianului care, între altele, în testamentul său, scrisese, răspunzând la întrebarea ce anume aveau de făcut urmașii săi cu poporul:

– *Dă-i normă mare,*

Nu-i da de mâncare!

Cui nu-i convine,

Să vină după mine...

Simplu și dictatorial-omeneste!

...Ei, și în acea zi de 6 august 2018, m-am simțit, pentru prima dată în viața mea, liber, liber-liber!, poate chiar devenisem atât de liber în conștiința mea, încât la manifestările mele, cam libertine, e adevărat, directorul Cotruțiu, a venit la mine în Birou și m-a salutat cu glas prietenos care, de obicei, era prevestitor de muncile Iadului:

– Colega Vasilade, noroc, noroc bun! Ia loc te rog – nu trebuie să te ridici în picioare...

– Vă respect, dom director...

– Bine, las-o, Vasilade: tu și respectul, două linii care în veci nu se întâlnesc...!

Adjunctul Cotruțiu părea bine dispus, ceea ce mi-a dat un sentiment de o oarecare liniște și siguranță...

– Ba da, dom director, am spus, însă ele se unesc numai dincolo de linia orizontului...

– Adică, în neant. Bravo, colega – îți merge mintea! Numai că direcția e cam sinuoasă...

– Nu pricep cuvântul...

– Adică un fel de slalom printre gânduri și idei...

– Aha! Adică seamănă cu raportările domnișoarei Clarisa către minister? Aha! acum înțeleg ...

– Exact, adică nu, nu așa, scuze, m-a furat ideea.

– Mi-am dat seama, pentru că...

– Nu, lasă! Știu că vrei s-o ataci din nou pe Clarisa...

– O iubesc...

– Știu, colega, știu, râse directorul cam forțat și scoțând din corzile vocale acel sunet semănând cu o jumătate de behăit de berbece castrat.

Eu... *colega* cu directorul? Vasilade, fii atent, fii cu mare atenție!, mi-am zis, nu ațâța forța malefică a Destinului!...

– Deci, colega, în ultima vreme ai un comportament care îmi cam repugnă...

– Iertați-mă, dom director, nu cunosc nici semnificația acestui termen...

– Bine, mă, colega, da' n-ai și tu un *dex* acasă, măcar așa, să-l răsfoiești?

– Ei, cum, dom director, cum să nu...? Două am: cel din epoca limbii de lemn, tipărit la Sibiu, și *dexul* din 1998, respectiv cel din noua noastră democrație...

– Bravo, colega!

– Mersi! Da' tot n-am înțeles ce e cu amabilitatea asta față de mine – iertați-mă...

– Păi, să zicem că, de-o vreme încoace, comportamentul tău e cam zvăpăiat, ca să nu spun altfel – înțelegi? Eu știu la glumă, dar... Scuză-mă: câți ani ai?

– *Șapțișpe plus optișpe*, ca să zic așa...

- Căsătorit?
- Păi, nu, nu prea...
- Adică, ești sau nu?
- Mai mult da... Am o patagoneză și un băiețel, da' nu știu dacă am curaj s-o numesc soție, fin'că seamănă cu o corvetă olandeză...
- O ce? Corvetă?!? Colega, măi, Vasilade, n-aș vrea să te jignesc, dar te rog nu băga discuția noastră în treburi internaționale!...
- „Afaceri internaționale”? Doamne, ferește – să amețesc nu alta!
- Nu pricep, am zis.
- Mă rog, mă rog, lasă... Dar o... patagoneză?
- Ei, așa le zic eu la toate mândruțele...
- Și... corvetă? Ce e aia? Sau vruseși să spui „curvetă”?...
- Nu, dom director, ferească Dumnezeu, știu ce spun! E chestie de paronimie... navală.
- Da? Adică, vorbești cu mine ca Ianoș cu vaca? Colega Vasilade, ți se apropie o disponibilizare...
- Știu...
- Sunt conducătorul acestei Fabrici...
- Mare noutate!
- Nu fi ironico-impertinent, Vasilade, nu fi, că rămâi fără pită!...
- Asta ați înțeles? Scuze...
- Bine și okei! În orișice caz, colega Vasilade, în ultima vreme, comportamentul tău, ca să nu spun ce-mi trece prin gând, lasă foarte mult de dorit, iar acest lucru mă obligă să te avertizez: cu mine să nu faci pe liber-cugetătorul că devin iresponsabil!...
- Ce spuneam!
- N-am înțeles, dom director, am replicat ridicând privirea dintr-un dosar în care mă afundasem să găsesc acel ceva care-i asigură oricărui funcționar priceput și șmecher importanța cuvenită. Sunt un salariat conștiincios, nu întârzii

la serviciu, merg regulat la biserică, stau în genunchi, știu rugăciuni, mi s-a și spus că am figură palidă, adică paloare de sfânt, scuzați-mă... O enoriașă chiar s-a aplecat respectuoasă să-mi sărute mâna – păcat că era cam bătrâioară...

– De sfânt! s-a înveselit brusc adjunctul. Colega Vasilade, matale nu te temi de Dumnezeu? m-a întrebat și, privindu-l, mi s-a părut sincer interesat, așa că am fost și eu sincer:

– Nu, dom director, fiindcă între mine și Bunul Dumnezeu există o relație foarte frumoasă... Arăt palid, fiindcă trăiesc adânc actul de ascultare a sfintei liturghii...

– Normal că arăți palid după nopțile petrecute cu patagoneza...

– Eh, lucruri sfinte, dom director, să păstrăm un moment de reculegere! Adică, eu, să...? Nu cumva mă confundați cu vreun alt enoriaș de-al dumneavoastră, sau, mă rog, cu cineva...

– Bravo, dar minți, Vasilade: mergi la sfânta biserică, însă numai ca s-o vezi pe Lioara... Nu ți-e frică de Dumnezeu?

– Adică, să-mi fac păcate în fața Prealuminatului pentru o...? Să păcătuiesc în biserică pentru una? Nici vorbă – zece să fie! Lioara!... Care Lioară? Sper că nu vă referiți la șleampăta aia care s-a angajat la noi marțea trecută...

– Nu, Vasilade. Aia e Nelina – noua secretară...

– Oho!, dom director, să fiu al..., scuze! Da' le ochiți de nu se poate! O luați cu noi în concediu?

– Bine, lasă – suntem bărbați, nu? Nu e normal să vin și eu cu drag la serviciu?

– Și încă ce normal uriaș! Cu păr șaten, ochi albaștri, fustă de criză, fese de crosistă...! Ca să fiu sincer, și eu aș sta la Birou pentru una ca ea, nu opt ore, ci douășpatru din douășpatru – jur! pentru un asemenea normal de secretară.

– Te cred, adică te duce mintea la...

– Nu vă supărați, doamna, soția dumneavoastră a văzut prototipul?

– Nu...

- E mai bine...?
- Ce vrei să spui?
- Sporovăieli de-ale mele, da' nu vreți să ne întoarcem la sfânta biserică?
- La *șleampăta* care nu e *șleampăta* deloc, între noi fie vorba...
- Okei, bine, nu e, da' rupe garduri de proastă ce-i!
- Ce face?!? Astea-s cuvinte de intelectual?
- Da, fiindcă am origine sănătoasă: sunt fiu de țărani-fermieri...
- Bravo, colega! Frumos, deși nu mai contează în noua democrație. Ehe, s-au dus vremurile alea, Vasilade! Acum, suntem altfel, am redevenit europeni ca nemții, francezii, italienii, olandezii, doar că...
- Bine, lăsați că știu: UE, masa bogaților, CEDO, Schengen...
- Okei, să nu intrăm în politică, Vasilade!
- De acord...
- Da, scuză-mă, colega, eu o cunosc pe... distrugătoarea de garduri?
- Păi, cum? Sigur că da. E și ea fiică de fermier...
- Bravo! Ții la originea sănătoasă!...
- Dumneavoastră, nu? Să ne iubim țărani, că ei, cu agricultura lor ce ne mai saltă calitatea vieții! Soția dumneavoastră nu e fiică de ceapist?
- Bine, lasă... Deci, rupe garduri...
- Rupe... Sau vorbim de persoane diferite?
- Adică, te prefaci că n-o știi pe bălaia cu care comunicați prin *semeseuri*? Biiine! Dă telefonul!...
- Nu-i la mine...
- Juri?
- Jur!
- Borseta!...
- N-am! Mi-a șterpelit-o băiatul dumneavoastră...
- Și, de ce nu mi-ai spus?

- Păi, vă spusei...
 - Da? Ei, o fi glumit și el...
 - Așa am zis și eu, da e cam lungă gluma, că ține de vreo două luni...
 - Vasilade, dacă spui adevărul, îl omor!
 - Gândim la fel, dom director, mă scuzați! Bine, îl omorâți, da aveți vreo metodă? Moarte sigură și rapidă, nu? Doar n-o să-l chinuiți...
 - Să-miucid copilul?! Ce dracu, mă, Vasilade? Tu chiar mă crezi în stare de-o asemenea faptă abdominală?
 - Abominabilă, dom director!
 - Nu contează – tot aia e...
 - Eu aș zice să încercați, totuși, prin sufocare, cu perna...
 - Păi, am glumit, Vasilade, am glumit, mă...
 - Știu, dar eu vă sugerez așa, ca o eventualitate – că nu se știe niciodată, nu-i așa? – însă cea mai bună variantă e cu cianură – mergeți la sigur...
 - Ești un salariat-măgar...
 - Recunosc și mă simt, fiindcă țin mult la dumneavoastră, nu vă ascund că, deseori, vă simt, biologic vorbind, ca pe un tată...
 - Adică eu, directorul Cotruțiu, tatăl unui măgar? Vasilade, ești de-o impertinență inestimabilă, dar te avertizez: dacă te mai ții după Lioara, devin iresponsabil, să știi!...
 - Bănuiam eu! Mulțumesc, dom director!
- Directorul adjunct Cotruțiu nu apucase să devină iresponsabil, cel puțin atunci, adică să-mi anunțe desfacerea contractului de muncă, așa că acest lucru îmi dăduse un sentiment de liniște, de reală satisfacție că sunt important pentru Fabrică, că îmi puteam continua existența cu deplin altruism pentru a nu-mi lăsa destinul fără loc de muncă. Și habar n-am ce s-ar fi putut întâmpla dacă exact atunci n-ar fi năvălit în Birou colegul Duzanu, șeful sectorului „Strunjiri”... A aruncat un „Salut, băieți”, fără să ne privească, după care s-a